

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΠΑΝΑ

Κορίτσια, θα γίνω μάννα!

Η εγκυμοσύνη, ο τοκετός και η άφιξη ενός μωρού
μέσα από ένα προσωπικό ημερολόγιο,
με χιούμορ, ειλικρίνεια, πάθος και μικρές συμβουλές!

Για τους γονείς μου.

Τον μπαμπά Μίμη και τη μαμά Ζεμπουλιά.

Σειρά: ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Χριστίνα Κοπανά,
Κορίτσια, θα γίνω μάνα!

Copyright © κειμένου 2014: Χριστίνα Κοπανά

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.

1η έκδοση: Ιανουάριος 2014

Διορθώσεις: Αλεξάνδρα Σφυρή

Σελιδοποίηση – σχεδιασμός εξωφύλλου: Ιάκωβος Ψαρίδης

Copyright © φωτογραφίας εξωφύλλου: Alamy.com

Copyright © για την παρούσα έκδοση:

Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ

Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ

τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 11 056

www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-618-02-0159-8

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΠΙΑΝΑ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ, ΘΑ ΓΙΝΩ ΜΑΝΑ!

Η εγκυμοσύνη, ο τοκετός και η άφιξη ενός μωρού
μέσα από ένα προσωπικό ημερολόγιο,
με χιούμορ, ειλικρίνεια, πάθος και μικρές συμβουλές!

Τέσσερα χρόνια μετά...

Από την πρώτη κιόλας στιγμή, το απειροελάχιστο μόλις κλάσμα του δευτερολέπτου που κρατάω στα χέρια μου το τεστ με τις δύο ροζ γραμμούλες (ή μπλε;), ο χρόνος αρχίζει να γράφει διαφορετικά. Ανεξέλεγκτα μα και τόσο προσεκτικά ορίζει την πορεία, την τάξη και την εξέλιξη, κρίνει τις λεπτομέρειες που θα με οδηγήσουν σε αυτό που η φύση μου έδωσε την ευκαιρία να κάνω – αν όλες οι συνθήκες συνέβαλαν σε αυτό– πριν από τόσα χρόνια, όταν γεννήθηκα γυναίκα: να γίνω μάνα. Μάνα σαν τη μάνα μου, μάνα σαν τη μάνα που γέννησε τη μάνα μου και αέναα συνεχίζει προς τα πίσω – πόσο πίσω, αλήθεια, πάει;

Να γίνω μάνα μέσα από το πλάσμα που κυοφορώ. Το πλάσμα που κυοφορώ να με κάνει μάνα. Τη μία, μοναδική και για πάντα μάνα του.

Η πρώτη μου επαφή με αυτό που μεγαλώνει μέσα μου έρχεται με αριθμούς και επαληθεύεται με μονάδες χρόνου. «Κρατήστε το τεστ σε ευθεία θέση για 2 λεπτά», «...μπήκες στο 2ο μήνα», «Είναι 8 εβδομάδων», «Θα σε δω σε 20 μέρες», «Το τελευταίο τρίμηνο θέλει προσοχή», «Μην κουνιέσαι για λίγο», «Μείνε στο κρεβάτι για δύο 24ωρα», «Ελα αύριο για ένα τελευταίο NST».

Και μετά, πάλι καλώ το χρόνο: «Γεννάω στις 5 Νοέμβρη», «Έρχεται στην ώρα του», «Σπρώξε λίγο ακόμα...», «Αν σε 3 λεπτά δεν κατεβεί, θα σε πάω για καισαρική», «Να τος, έρχεται τώρα δα», «Σε

10 λεπτάκια θα σ' τον φέρουμε αγκαλιά», «Την Τρίτη μπορείτε να γυρίσετε σπίτι», «Θήλασε 20 λεπτά από το ένα και 20 λεπτά από το άλλο», «Μέχρι να σαραντίσει», «Τα εμβόλια του πρώτου χρόνου», «Στερεά τροφή μετά τον 6ο μήνα», «Τα δεύτερα γενέθλιά του», «Σε 2 μήνες βγάλαμε την πάνα», «Τη Δευτέρα πάει για πρώτη φορά σχολείο»...

Ναι! Πάει μακριά η βαλίτσα που κρατάει ο χρόνος. Ή μήπως εγώ κρατάω τη βαλίτσα του χρόνου;

Το άκουσμα των λέξεων «Είστε έγκυος» ανοίγει μπροστά μου σχεδόν αυτόματα, σαν αυτές τις πόρτες που, όταν πλησιάζεις, ανοίγουν μόνες τους, την περιοχή της ενηλικίωσής μου. Νιώθω πως τα παιχνίδια τελείωσαν. Ναι, μέσα μου μπορώ για πάντα να νιώθω παιδί, μα όσο παιδιάρισα, παιδιάρισα. Τώρα θα κάνω παιδί. Τώρα μεγάλωσα, μεγαλώνω, όπως θα κάνει η στρογγυλή περήφανη κοιλιά μου μήνες αργότερα. Και αφού γεννήσω, στις πλάτες μου αυτή η μη αναστρέψιμη ευθύνη από τώρα και για πάντα με κάνει να νιώθω σαν τη νέα-γριά σοφή του χωριού σε απομακρυσμένο δάσος του Αμαζονίου. Σοφή γιατί, μαζί με τον άντρα μου, οφείλω τώρα να αποφασίζω ορθά και δίκαια και για κάποιον άλλο: το γιο μας. Σοφή, γεμάτη με μια σχεδόν ακατάληπτη αγάπη γι' αυτό το πλάσμα που ήρθε στον κόσμο και πρέπει να μεγαλώσει σωστά. Και τώρα που ο μικρός μεγαλώνει –μα πώς γίνεται να μεγαλώνουν τα πλάσματα που γεννάμε και που πάντα πιστεύουμε, κοιτάζοντάς τα, πως θα μείνουν αιώνια βρέφη, θεία βρέφη στη φάτνη της δικής μας αγκαλιάς;– μεγαλώνει με τα θέλω, τα μπορώ, τις φανταστικές του ιστορίες, τη δική του ξεχωριστή ιδιοσυγκρασία, τα όρια-μη όριά του.

Και μαζί του περνάει ο χρόνος πάνω μου κι εγώ καίγομαι μήπως χάσω κάποια στιγμή του, βιάζομαι να τον δω αύριο, στη γιορτή, στην παρέλαση, στο γήπεδο, στο πανεπιστήμιο, στην πλατεία, όπου θέλει αυτός να πάει. Λαχταρώ να γίνει αυτό που θέλει να γίνει.

Οι ώρες, οι μέρες, οι μήνες γράφουν πάνω μου, διαγράφουν τις

αγωνίες, τους φόβους, τις προσδοκίες και τα όνειρά μου. Μετράω, περιμένω, ξαναμετράω και ξαναπεριμένω. Αυτή η γλυκιά αναμονή, ακόμα και αν έγκειται στο τώρα. Στην αρχή των 9 μηνών, μετά των ωρών του τοκετού, μετά του χρόνου που δεν θέλω να μένω μακριά του.

Κάθε περίοδος έχει το δικό της χρονικό βάρος, γεμάτη «να» και «να μην». Να πάνε όλα καλά, να τα καταφέρω, να δώσω τα πάντα, να μην πανικοβληθώ.

Μπορεί να τα καταφέρνω. Μπορεί και να μην καταφέρνω τίποτα.

Όμως, η μέγιστη επιθυμία μου είναι να μην χάσω το τώρα του, την κάθε μικρότατη μεγάλη αυτόνομη στιγμή και των τριών μας στη μικρή μας οικογένεια, αυτή που φεύγει πριν καν σκεφτώ να την αλλάξω ή να την κάνω καλύτερη. Αυτή που εγώ, ο γιος μου και ο άντρας μου κοιτάζουμε το ηλιοβασίλεμα από το βουνό, ενώ δεν έχουμε την παραμικρή ιδέα αν κάνουμε καλά το στιδιάποτε.

Δεν βιάστηκα. Από την πρώτη μέρα που έμεινα έγκυος, μέχρι και τώρα που ο γιος μου πια με κοιτάζει στα μάτια και μου λέει «σ' αγαπώ, μαμά», δεν κοιτούσα το μετά, μα έμενα στο πιο συμπτυκνόμενο τώρα μου.

Ψέματα.

Βιαζόμουν. Ακόμα βιάζομαι καμιά φορά. Όταν μπήκα στο πρώτο τρίμηνο, ήθελα να περάσει. Όταν έφτασα στην 24η εβδομάδα, ήθελα να εκτοξευτώ δύο μήνες μετά. Όταν έφτασα στην 38η εβδομάδα, ήθελα να γεννήσω. Όταν πήγα να γεννήσω, ήθελα να τελειώσω. Όταν τον πήραμε στο σπίτι, ήθελα να σαραντίσει. Μετά περίμενα να φάει στερεά τροφή. Μετά περίμενα να περπατήσει. Μετά να βγάλει την πάνα. Μετά να κόψει το μπιμπερό. Μετά και μετά και μετά.

Πάντα κάτι περιμένω και αναμένω σαν σταθμάρχης τρένου σε κεντρικό σταθμό κάποιας μεγαλούπολης. Και έτσι ξεχνάω να απολαύσω το κλάσμα του δευτερολέπτου που φουσκώνει απαλά η κοιλιά μου, τον πέμπτο υπέρηχο όπου τον βλέπω να πλατσουρίζει μέσα

μου, την εικόνα που πρωτοπιάνει τη θηλή μου, που πιάνει το κουτάλι, που λέει «αγκού», που πρωτοπατάει στις μύτες του και τρώει τούμπα, που κάνει τα κακά του στο γιογιό του και όλα τα υπερφυσικά που καταφέρνει σαν όλα τα μωρά, με μια απaráμιλλη ικανότητα που ξεπερνάει τα κόλπα όλων των μάγων αυτού του κόσμου.

Stop. Ας μην βιαστώ άλλο. Ας ζήσω μαζί του το τώρα, αυτήν εδώ την υπέροχη μέρα, όποια κι αν είναι, ό,τι κι αν συμβαίνει. Αυτή είναι η δική μου υπόσχεση ευτυχίας. Γιατί ο χρόνος είναι αδυσώπητος μα γενναιόδωρος. Μου δείχνει τον τρόπο. Κι εγώ με τη σειρά μου δείχνω σεβασμό στην κάθε στιγμή με το μωρό μου.

Κράτα αυτήν τη στιγμή, όποια κι αν είναι. Ρούφα το παρόν και κράτα το σαν να πρόκειται για το πιο εφήμερο πάντα. Μην βιαστείς, ζήσε το καθετί και δώσε του την αξία που του αρμόζει. Όλα θα γίνουν, η φύση έχει μαγικά προνοήσει. Εσύ παρακολούθησέ τα, να έτσι, σαν να έβαζες μια κάμερα που καταγράφει σε γρήγορη κίνηση το άνοιγμα του πιο ευωδιαστού λουλουδιού, και φύλαξέ τα στο δικό σου σεντούκι. Το αύριο είναι εκεί, δεν πάει πουθενά. Η κοιλιά σου όμως θα γεννήσει και το μωρό σου θα έρθει και θα μεγαλώσει και μαζί θα διαγράψετε το ανεπανάληπτο ταξίδι σας στο χρόνο. Το δικό σας ίχνος στο χρόνο μην βιαστείς να αφήσεις, μόνο αυτό θα τολμούσα να αρθρώσω σαν συμβουλή για σένα που κρατάς αυτό το βιβλίο.

Χριστίνα Κοπανά

Υποσημείωση:

Και καθώς μιλάω για χρόνο, να αφιερώσω τις παραπάνω γραμμές σε όλες τις μαμάδες του κόσμου που φέρνουν στον κόσμο πρόωρα μωράκια. Πολλές φορές, μέσα σε πιθανές γενικεύσεις μου, ξεχνάω πως ο χρόνος για κάποια μωρά και κάποιες μαμάδες λειτουργεί με εντελώς διαφορετικό τρόπο. Δεν το κάνω από αδιαφορία, αλλά γιατί μόνο αν το ζήσεις ξέρεις πώς είναι να περιμένεις με τις ώρες για να πάρεις το μωρό σου αγκαλιά. Μπορεί εγώ να μην το έζησα, αλλά τώρα πια, έστω λίγο, έχω μάθει το μέγεθος της ψυχής και της αντοχής τους.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Γράφω για σένα. Γράφω για μένα

Καλύτερα δεν γινόταν να ξεκινήσει. Δεν θα μπορούσα να είχα επινοήσει πιο «κινηματογραφική» αρχή για να μιλήσω για το πιο πολύτιμο γεγονός: την απόκτηση ενός μωρού· τη γέννα· τη συνέχιση της ζωής μέσα από μια μήτρα-φύλακα. Μα πριν και πρώτα απ' όλα: την εγκυμοσύνη. Ακόμα κι αν ήμουν καλή σεναριογράφος, δεν θα σκεφτόμουν ποτέ ένα τέτοιο γεγονός για να προκαλέσω μέγιστη αγωνία και καθηλωτικό ενδιαφέρον από την αρχή μιας ταινίας με θέμα την εγκυμοσύνη και τον ερχομό του μωρού και με έναν –ας πούμε– ιδιαίτερα πρωτότυπο (!) τίτλο όπως *9 μήνες*.

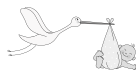
Γιατί τελικά μόνο η ζωή μπορεί να μιλήσει για τη ζωή. Μόνο η πραγματικότητα επιφυλάσσει αυτή την έκπληξη στη ζωή μιας γυναίκας. Την εννιάμηνη φύλαξη μιας ανάσας προστατευμένης και προσεκτικά κρατημένης. Και την καθημερινή παροχή τροφής, όχι μόνο σωματικής, αλλά και συναισθηματικής, μεταξύ ξενιστή και εμβρύου, που δεν έχεις εκπαιδευτεί να εκπληρώνεις, αλλά ενεργοποιείται από μόνη της, σαν να ήταν από πάντα μέσα σου. Και μετά

ακολουθεί το γεγονός που αλλάζει τη ζωή μια και καλή και για πάντα: ο ερχομός του μωρού, του παιδιού, του καρπού. Που είναι απίστευτο να το κοιτάξεις, μα άλλο τόσο απίστευτοι είναι και οι πρώτοι μήνες που περνάς μαζί του. Οι πρώτοι πέντε περίπου. Γιατί δεν ξέρεις πραγματικά. Μόνο μαντεύεις, δηλαδή αφήνεις το ένστικτό σου να κάνει τη δουλειά για σένα. Και σιγά σιγά μαθαίνεις.

Ακόμα κι αν δεν είμαστε όλες γεννημένες για να γεννήσουμε –που μάλλον δεν είμαστε, εγώ σίγουρα δεν ήμουν–, αυτό το παράδοξο συναίσθημα, ένα κράμα απορίας και υπέροχης σιγουριάς, σφραγίζει το πιο έντονο δέσιμο που εγώ τουλάχιστον έχω νιώσει στα μέχρι τώρα 36 χρόνια μου. Ένα μόνο κάνε χωρίς όρια: απόλαυσέ το. Για εννέα μήνες θα είσαι μια θεά. Στ’ αλήθεια όμως. Εγώ να, σήμερα είμαι μια θεά 16 εβδομάδων και 1 ημέρας. Και αυτό με κάνει να νιώθω τα πάντα στο έπακρο.

Σ.τ.Σ. Ότι και όσα διαβάσετε παρακάτω είναι δικά μου και μόνο δικά μου. Δεν είναι σε καμία περίπτωση ιατρικές συμβουλές. Δεν είναι προτάσεις επίσημες ή εγκεκριμένες από κάποιο γιατρό, παρά μόνο «παρενθέσεις» από μένα, που τις ακολούθησα και τις «άνοιξα». Είναι μια αυθόρμητη και βαθύτατα προσωπική καταγραφή όσων έζησα αυτούς τους μήνες. Χωρίς λογοκρισία. Χωρίς δεύτερη ματιά. Χωρίς φόβο. Σαν ένα ημερολόγιο. Ανοιχτό. Για όλα τα μάτια που θέλουν να το διαβάσουν. Μα, πάνω απ’ όλα, με χιούμορ. Και ειλικρίνεια. Κάτι σαν να διαβάσετε τη σκέψη μου την ώρα που συμβαίνει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Η εγκυμοσύνη

Αυτό κάνει το δέσιμο. Συγχωρεί

Απρόσεκτη; Όχι, δεν ήμουν ποτέ και πολύ περισσότερο αυτούς τους τελευταίους τέσσερις μήνες. Και όμως! Το γεγονός ότι γυρίζω μόλις από μια έκτακτη επίσκεψη στο μαιευτήριο μάλλον με κάνει μια τέτοια. Μία από αυτές. Μια απρόσεκτη. Μια *ατάσθαλο*, όπως είπε η υπηρέτρια της Βουγιουκλάκη στην ταινία με το λαγό στιφάδο. (Καημένε λαγέ!)

Κάπως έτσι έγιναν, ή μάλλον ευτυχώς δεν έγιναν όλα

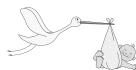
Αποφάσισα για πρώτη φορά από τότε που έμεινα έγκυος να παρκάρω το αγαπημένο μου αυτοκίνητο, άρτι πλυθέν, στο τέταρτο υπόγειο (!) της δουλειάς μου, που στην ουσία είναι το τέταρτο υπόγειο ενός βενζινάδικου, πάνω από το οποίο βρίσκεται η δουλειά μου. Περιττές πληροφορίες; Όχι ακριβώς. Κατεβαίνω λοιπόν με το φίλο και συνάδελφο Δ. να πάρουμε μαζί το αυτοκίνητο. Ο αντιπαθής και αγενέστατος υπεύθυνος του βενζινάδικου μας ανοίγει την γκαραζόπορτα για να πάμε με τα πόδια, μια και η πόρτα που οδηγεί στο ασανσέρ κλείνει στις 6, από το φόβο μήπως κλέψει κάποιος κανένα σκαλοπάτι. Ή κάποιο λάστιχο· πλυσί-

ματος ή αυτοκινήτου. Μικρή σημασία. Τέλος πάντων, φτάνουμε στο πρώτο υπόγειο και ανάβουμε φως, στη συνέχεια ανοίγουμε πόρτα που οδηγεί σε στριφογυριστή σκάλα λίαν επικίνδυνη για την κατάστασή μου, μα, καθώς είχα παρέα και άγνοια κινδύνου, σκέφτηκα να προχωρήσουμε. Δυστυχώς ή ευτυχώς –ποτέ δεν θα μάθω– το φως της σκάλας του Μιλάνου δεν ανάβει, οπότε βγαίνουμε για να πάμε στο τέταρτο υπόγειο με τα πόδια, αποκεί που πηγαиноέρχονται τα αυτοκίνητα. Σημειωτέον, φοράω πράσινο All Star μπotaκι. Ούτε σαγιονάρα, ούτε τακούνι, ούτε μιουλ, μα ένα καταπληκτικό και ολόισιο αθλητικό παπουτσάκι.

Κατεβαίνουμε, λοιπόν, περπατάω με την ακριβή δερμάτινη τσάντα μου στον αριστερό ώμο, το φτηνό πλαστικό βραχιόλι μου στο δεξιό καρπό και τα αθλητικά παπούτσια στα πόδια. Ξαφνικά παύω να νιώθω το πάτωμα. Και όχι μόνο αυτό. Το πάτωμα το νιώθει πια ο πισινός μου. Ο πισινός μου περπατάει. Έχεις δει πισινό να περπατάει; Πέφτω, ένα πέσιμο γελοίο, μα καθόλου αστείο. Το καταλαβαίνω αμέσως σε μια ανάσα και, καθώς γλιστρώ προς τα κάτω, καθότι κατηφορικό το σημείο, βγάζω δεξί χέρι, απλώνω όσο μπορώ πόδι και ρίχνω άγκυρα. Ακούω κάτι θορυβώδες να κατακυλάει προς τα κάτω και νιώθω ανάμεσα στα πόδια μου κάτι άλλο να κυλάει προς τα κάτω.

Θεέ μου, βοήθα με, σκέφτομαι. Ο φίλος μου τρέχει, με βοηθάει να σηκωθώ. «Μην φοβάσαι, σε είδα, έπεσες με τον ποπό» σπεύδει να με ηρεμήσει, μα δεν ακούω τίποτα. Από αμηχανία τρέχω να μαζέψω το σπασμένο μου βραχιόλι που κατακυλήσε, τι να κάνω όμως με αυτό που κύλησε, το ζεστό υγρό, ανάμεσα στα πόδια μου; Τα 'χω χαμένα, σκέφτομαι πόσο θα ήθελα να μπορούσα να μιλήσω στο μικρό καρπό που έχω μέσα μου, και αυτό να μπορούσε να μου απαντήσει. Κοιτάζω τα ρούχα μου. Είναι κατάμαυρα, μόνο από τη δεξιά πλευρά, στα πλάγια. Νιώθω σχεδόν σίγουρη

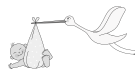
πως έπεσα μόνο με τον ποπό, πως δεν τραντάχτηκε ιδιαίτερα, πως αμέσως λειτούργησε το ένστικτό μου να το προστατεύσω. Δεν ξέρω πώς το έκανα, μα, αν χρειαστεί, θα το ξανακάνω, χωρίς να γνωρίζω το πώς.

Αισθάνομαι λίγο καλύτερα, μα πολύ βρεγμένη. Με αγγίζω. Εντάξει, μυρίζω σαν να έκανα πιπί πάνω μου, μα αυτή η σκέψη δεν με ηρεμεί, αφού δεν ξέρω πώς θα μύριζε αν συνέβαινε κάτι χειρότερο: το «σπάσαν τα νερά» – αυτά τα νερά πώς μυρίζουν; Πού να ξέρω; Μα σπάνε τα νερά πέντε μήνες προτού γεννήσεις; Σκουπίζομαι διακριτικά και, όταν πια βγαίνουμε έξω στο φως, τηλεφωνώ αμέσως στο γιατρό: «Γιατρέ, αυτό κι αυτό... και είμαι κάπως υγρή κάτω». «Χριστίνα, σε παρακαλώ, πήγαινε στο μαιευτήριο να ακούσουν το μωρό. Όλα θα είναι καλά, μα να το ακούσουν!».

«Να ακούσουν το μωρό», ναι, να το ακούσουν, να μιλήσει, να χτυπήσει η καρδιά. Έτσι μιλάνε τα μωρά μέσα στην κοιλιά, με την καρδιά τους, τα λένε όλα με πέντ' έξι χτύπους. Τι άλλο χρειάζεται να ξέρεις αν ξέρεις τι λέει μια καρδιά; Πάμε στο μαιευτήριο, δεν θα πάρω τον Γ., σκέφτομαι, μην τον ανησυχήσω από τώρα χωρίς λόγο.

Μπορεί να κρατάω το τιμόνι, μα δεν οδηγώ. Τα 'χω τόσο χαμένα, που δεν είμαι καν εδώ. Στην ουσία δεν κάνω τίποτα, παρά μόνο χαϊδεύω την κοιλιά μου, η οποία μου δίνει κάτι χαζοπόνους, όχι σοβαρούς, που μάλλον πυροδοτούνται από το φόβο και τον τρόπο.

Φτάνω, μπαίνω, ξαπλώνω. Μια γλυκύτατη νοσηλεύτρια με τιγκάρει στο τζελ, με ρωτάει τι έγινε και αρχίζει να ψάχνει. Ανοίγει τους διαύλους επικοινωνίας με το μωρό μου. Στριφογυρνάει πάνω μου αυτό το πράγμα, μια αποδώ, μια αποκεί, με διάφορους υπόκωφους ήχους να φτάνουν στα αυτιά μας, σαν μέλισσες που ζουζουνίζουν, μα χτύπος πουθενά. Αρχίζω να τα χάνω. Νιώθω τα μάτια μου να γυρίζουν, τα πόδια μου να φεύγουν μόνα τους προς

την έξοδο. Ένα, δύο, τρία... τριάντα δευτερόλεπτα. Μα τι; Δεν πέρασε μία ώρα; Σίγουρα πέρασε ήδη μία ώρα, γλυκιά νοσηλεύτρια, πού είναι το μωρό μου; Ντούκου, ντούκου, ντούκου!

«Ε, μάνα, εδώ είμαι! Μην τρομάξεις! Είμαι μια χαρά. Κι εσύ είσαι πολύ αστεία!» Πιάνουμε την καρδιά του κι εγώ ακούω τα λόγια του. Ξεσπάω σε κλάματα, πιάνω την κοπέλα από το μπράτσο. Αυτό το δευτερόλεπτο, είναι η καλύτερη φίλη του κόσμου. «Όλα τέλεια, να τος, πάψε να ανησυχείς. Πήγαινε σπίτι σου τώρα». «Ναι, ναι, πάμε σπίτι μας, μωρό μου. Σ' το υπόσχομαι, δεν θα ξαναπέσω ποτέ».

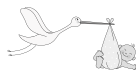
Βγαίνω έξω και δεν μπορώ να σταματήσω το κλάμα. Ο καημένος ο Δ. πανικοβάλλεται, μα αμέσως του εξηγώ. Τηλεφωνώ στον Γ., πρέπει πια να ξέρει. Τρομάζει, μα τώρα όλα πέρασαν, του λέω και του ζητάω να ευχαριστηθεί τον τελικό του Champions League.

Το μόνο που θέλω είναι να κλάψω για καμιά ώρα σερί και μέσα από τα δάκρυά μου να του φωνάζω συγγνώμη. «Ακου, βέβέ, δεν είμαι απρόσεκτη, στ' αλήθεια. Έτυχε. Και ευτυχώς απέτυχε. Εντάξει; Πάμε τώρα. Να σε ξεκουράσω».

Οδηγώ πλέον προς το σπίτι. Φτάνω. Δεν ξέρω ποιον ευχαριστώ, αλλά τον ευχαριστώ. Όσπου με παίρνει ο ύπνος και τα ξεχνάω όλα. Αυτό κάνει το δέσιμο. Συγχωρεί.

Το μωρό μου νοιάζεται μόνο για μένα

Αυτό έγινε. Αυτό έγινε και κατάλαβα τι σημαίνει να κατουριέσαι πάνω σου από το φόβο. Για τίποτε άλλο, ποτέ στον κόσμο, δεν μου είχε ξανασυμβεί αυτό. Ούτε που μου είχε περάσει ποτέ από το μυαλό. Μα να το, να μου υποδεικνύει με τον πιο αστείο τρόπο τι σημαίνει να παθαίνεις πανικό σε μια αστραπιαία σκέψη... Ποια σκέψη; Δεν προλαβαίνεις, είναι μια σκέψη που σκέφτεται μόνη της πως το μωρό σου, το ΜΩΡΟ ΣΟΥ –είναι το μωρό σου, κα-

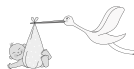
ταλαβαίνεις; Το πραγματικό μωρό σου και όχι η κοινότοπη προσφώνηση προς τον γκόμενο, φίλο ή εραστή σου— μπορεί να πάθει κάτι, να πάθει κακό. Όχι, το μωρό σου δεν θα πάθει κακό όσο εσύ το φυλάς και το κρατάς, σαν προστάτης του λίθου της αθανασίας. Ποτέ άλλοτε δεν ξέρεις τόσο πολλά για κάποιον που δεν γνωρίζεις καθόλου. Και ποτέ άλλοτε δεν ξέρεις τόσο λίγα για κάποιον που γνωρίζεις τόσο βαθιά. Αυτό κάνει το δέσιμο. Συνδυάζει τα αλλόκοτα.

Να βγάλω φρούτο;

Αυτά είναι που θέλω να ζωγραφίσω με λέξεις, όσο καλύτερα, μα κυρίως όσο πιο ανάλαφρα μπορώ. Να τα μεταφέρω όπως τα ζω. Έτσι, σαν παιχνίδι παιδιών με πουπουλένια μαξιλάρια πάνω σε κρεβάτι με κάτασπρα σεντόνια. Αυτά όλα τα αλλόκοτα, τα πρωτόγνωρα, τα άγνωστα, τα μαγικά, τα υπερφυσικά, τα καμιά φορά κουραστικά, έντονα και δύσκολα, τα σουρεαλιστικά, τα θεϊκά με μία λέξη.

Αυτά όλα θέλω να μοιραστώ, σαν να ήμαστε όλες μαζεμένες, δεκάδες, εκατοντάδες, χιλιάδες μέλλουσες μαμάδες, και να τα λέγαμε χωρίς να αρθρώνουμε λέξη. Έτσι, μόνο με τα μάτια.

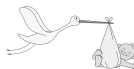
Γιατί, ξέρετε, κάτι τέτοιο μου λείπει κι εμένα, όχι μόνο τώρα που διανύω τον τέταρτο μήνα, αλλά ήδη από τον πρώτο, όταν μου δώρισαν τα διάφορα χοντρά και μεγάλα βιβλία για την εγκυμοσύνη. Τα είχα, τα έχω και θα τα έχω για σύμβουλο και οδηγό, μα όπως έχω ένα γιατρό. Με σοβαρότητα, εγκράτεια, μα κανέναν αυθορμητισμό, για να μην μιλήσουμε για χιούμορ. Ανατρέχω, ψάχνω, βρίσκω, μαθαίνω, μα θα 'θελα να διάβαζα και κάνα ανέκδοτο σε μία από τις σελίδες του, του στιλ: «Πάει ο Τοτός και ρωτάει τον μπαμπά του: “Μπαμπά, πώς γίνονται τα παιδάκια;”. Και τότε...». Έχω φοβερά μεγάλη ανάγκη για μια ανάσα, ανάμεσα σε όλα αυτά

τα σοβαρά, που σίγουρα μας είναι χρήσιμα, αλλά OK, give me a break, που λένε και στα αγγλικά. Γιατί, να σας πω, αγαπητή μου δόκτωρ τάδε και κύριε μαιευτήρα δείνα, μου πέφτουν βαριά όλα αυτά. Σαν να τρώω στον τρίτο μήνα, που είμαι «τούμπανο» στη ναυτία, γεμιστά τίγκα στο λάδι. Όχι, δεν θέλω. Προτιμώ ένα ολόκληρο πεπόνι κομμένο στα τέσσερα. Θα φάω βέβαια το φαγητό μου, αλλά μετά θέλω να φάω και το φρούτο μου.

Οπότε, να τι σκέφτηκα: θα κρατήσω τα χοντρά –σαν γεμιστά– βιβλία, γιατί μου είναι απαραίτητα, μα θα έχω και κάτι πιο ελαφρύ. Για μετά το φαγητό. Ίσως καμιά φορά και για πριν. Μα το θέλω για να χαμογελάσω. Να πάρω μια ανάσα. Να δεχτώ πόσο φυσιολογικό είναι αυτό που μου συμβαίνει. Να το αντιληφθώ σαν θαύμα, όχι σαν ιατρικό θέμα, και να το θαυμάζω κάθε στιγμή. Μα είμαι έγκυος. Περιμένω να γεννήσω ένα παιδί. Ας μάθω και ας γελάσω μαζί. Αυτό θέλω και αυτό χρειάζομαι. Μπορώ να το έχω;

Μπορείς, αφού το νιώθεις, σκέφτηκα. Και να με εδώ, να μιλάω με λέξεις για όλα αυτά. Να γράφω όσα θέλω να διαβάσω. Από ανάγκη και με πάθος. Μα πάνω απ' όλα γιατί αυτό θα ήθελα να έκαναν και για μένα τώρα που είμαι έγκυος. Κι αν το κάνω για εσάς, το κάνω και για μένα. Και γι' αυτό σας το αφιερώνω. Γιατί, χάρη σ' εσάς, χάρη στη δική σας σκέψη, τα κατάφερα και το έγραψα. Με έναν τρόπο διαφορετικό από τον προφανή, το «γέννησα» και νιώθω πολύ τυχερή που μπορώ να το μοιράζομαι μαζί σας.

Μηλοκμπάστερ ευτυχία

Τίποτα δεν θα είναι πια το ίδιο

Θυμάμαι ήταν Πέμπτη. Όταν έκανα το τεστ εγκυμοσύνης στο σπίτι μου –παρακάτω το περιγράφω αναλυτικά–, για να σιγουρευτώ πως είχα καθυστέρηση επειδή... μμμ... πώς το λένε αυτό τώρα, όταν ακόμη δεν το ξέρεις για τα καλά... θα γίνω μητέρα, να, το είπα, και όχι επειδή η περίοδός μου απλώς αργούσε σαν λεωφορείο της γραμμής. Αντιγράφω ακριβώς ό,τι σημείωσα στο ημερολόγιό μου:

5 Μαρτίου: Πατέρα, θα σου φέρω το παιδί σου. Και ήρθα και σ' το είπα, πάνω από την καρέκλα της καθημερινότητάς σου, κι εσύ, πατέρα, με κοίταζες σαν να το 'ξερες από πάντα πως αυτό θα γινόταν μια Πέμπτη βράδυ.

6 Μαρτίου: Β χοριακή. Μα τι όνομα είναι κι αυτό; Και ρωτάω την κυριούλα, τη γιατρό, καθισμένη σε θέση δημοσίου υπαλλήλου: «Είμαι έγκυος; Γιατί δεν καταλαβαίνω από αυτά τα νούμερα». «Μα φυσικά και είστε, με 2.800 μονάδες». «Τούμπανο, ε;» τη ρωτάω με τρελή χαρά. «Τούμπανο» μου απαντάει και αυτή. Και βγαίνω τρέ-

χοντας από το διαγνωστικό για να σ' το φωνάξω μέσα στο δρόμο πως ναι, σίγουρα θα κάνουμε παιδί, σαν σκηνή από ταινία.

9 Μαρτίου: Ραντεβού, το πρώτο, στο γιατρό Π.: 4 εβδομάδων και 6 ημερών. Πρώτος υπέρηχος.

17 Μαρτίου: Νομίζω πως, μετά το ταραγμένο Μαϊάμι, έχω ανάγκη να σου διαβάσω λίγο έρωτα και λόγια ανάρπαστα, μωρό μου. Κυρία Δημουλά, είστε ήδη η πνευματική μητέρα του μωρού μου.

Τα παραπάνω τα αναφέρω για να αποδείξω πόσο χαμένα τα είχα. Θέλω να πω, ε... συμβαίνει ένα από τα σημαντικότερα πράγματα στη ζωή σου, κι εσύ σημειώνεις στο ημερολόγιό σου αυτά τα παραπάνω μικρά, ταπεινά και ασυνάρτητα; Μα ναι, δεν γινόταν να γράψω, δεν γινόταν να πιάσω μολύβι για να περάσω μέσα από την αιχμηρή του μύτη τα πιο γλυκά μου λόγια που θα μου έρχονταν ποτέ στο νου από την καρδιά, για να πάνε μετά στο χέρι. Η αλήθεια βέβαια είναι πως η χαρά ποτέ δεν μου όπλιζε το χέρι.

Κι έτσι στέκομαι τώρα να θυμάμαι πως εκείνες οι πρώτες μέρες ήταν μια αγωνία σαν αυτή που νιώθεις την ώρα που κοιτάξεις αν πέταξε φυλλαράκι το μικρό λουλούδι που μόλις έβαλες στην πιο όμορφή σου γλάστρα.

Μα πιο πολύ απ' όλα είναι μια αμηχανία. Ένα χαζοσυναίσθημα που ακόμη δεν ξέρεις τι να το κάνεις. Μια συνειδητοποίηση μικρή, που κρύβεται πίσω από μια πόρτα και ίσα που βγάζει λίγο το κεφαλάκι της, για να σου πει πως τίποτα δεν θα είναι πια το ίδιο.

Φάε και θα με θυμηθείς

Σε πολλά πράγματα δεν είμαι καλή, μα σε κάποια είμαι πολύ χειρότερη – όπως στο να φτιάχνω παστίτσιο. Ένα από αυτά είναι

και το να θυμάμαι πράγματα από το παρελθόν, ή μάλλον, για να είμαι ακριβής, να τα ανακαλώ και να τα μεταφέρω σε κάποιον. Ενώ είναι εκεί, τα έχω όλα μέσα μου, έχω μεγάλη δυσκολία στο να τα βάλω σε σειρά και να τα περιγράψω. Γι' αυτό και πάντα ζήλευα –με υψηλό βαθμό ενόχλησης– τους τύπους που με τέλειες, γλαφυρές περιγραφές και σπαρακτικές λεπτομέρειες μου εξιστορούσαν τα πάντα για τις διακοπές τους στο τεράστιο νησί της... Ανάφης. Μα τόσα πράγματα έχει να κάνει κάποιος σε ένα τόσο μικρό μέρος; αναρωτιόμουν, μα έρχονταν οι ιστορίες του αφηγητή να μου γελοιοποιήσουν την απορία.

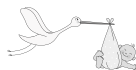
Για καλή μου τύχη, η δεδομένη αδυναμία μου δείχνει να υποχωρεί αυτούς τους τέσσερις μήνες. Αν και κρατάω σημειώσεις ημερολογιακού χαρακτήρα για συμπτώματα, ενοχλήσεις, γεγονότα, αλλαγές και βελτιώσεις, κάποιες λεπτομέρειες από τον πρώτο μήνα έχουν βρει την περίοπτη θέση τους μέσα στο κεφάλι μου και βασιλεύουν. Θυμίζοντάς μου σκέψεις, λέξεις, μυρωδιές –καλά, από μυρωδιές το κεφάλι μου θυμίζει μαγειρείο– που είμαι σίγουρη πως θα μείνουν για πάντα κάπου φυλαγμένες και είτε θα «κατεβαίνουν» όποτε τους κατέβει είτε θα μπορώ να τις «κατεβάζω» εγώ όποτε μου έρθει.

Ιδού λοιπόν η αγαπημένη μου λίστα με πράγματα που θυμάμαι από τον πρώτο μήνα. Είναι αστείο, θα σου πρότεινα να το κάνεις κι εσύ, σε όποιο μήνα κι αν είσαι. Σε κάνει να θυμάσαι ακόμα και πράγματα που θέλεις να ξεχάσεις σε αυτήν τη φάση, αλλά να ξέρεις ότι είναι πράγματα που έπειτα από χρόνια θα θέλεις σίγουρα να θυμάσαι. Η σειρά δεν είναι χρονολογική. Έτσι έχει περισσότερη πλάκα, γιατί αυτόματα καταγράφεις αυτά που σου έρχονται πρώτα, άρα μήπως είναι και μια ασυνείδητη σειρά προτίμησης; Όχι ότι παίζει κανένα ρόλο. Απλώς μπορεί να έχει ενδιαφέρον στη δική σου κλίμακα μνήμης.

🧸 Ο πρώτος μήνας. Αυτόν από μόνο του θα τον θυμάμαι. Μπορεί για κάποιες να μην λέει πολλά, αλλά για μένα λέει τα πάντα. Δες: η πρώτη μέρα στο σχολείο, το πρώτο φιλί, η πρώτη φορά, οι πρώτες διακοπές, η πρώτη μπίρα, το πρώτο χάμπουργκερ, το πρώτο σινεμά... Δες και αυτές οι πρώτες φορές ορίζουν τα πάντα. Τα ορίζουν; Δεν ξέρω. Ίσως...

🧸 Το βράδυ που γύρισα στο σπίτι έχοντας προηγουμένως περάσει από το φαρμακείο. Όχι, δεν πήγα για ασπιρίνες, αλλά για τεστ εγκυμοσύνης. «Δώστε μου ένα καλό» ζήτησα στη φαρμακοποιό, λες και ήξερα ποια ήταν τα καλά. Με τη σακουλίτσα μου κρυμμένη στην τσάντα, μπαίνω στο σπίτι, φιλάω τον Γ., «πώς είσαι;» με ρωτάει, «ε, τα ίδια», του λέω· ποια ίδια, σκέφτομαι, ρε ψεύτρα, εδώ σε λίγο είσαι έτοιμη να του αλλάξεις τη ζωή. Μπαίνω στο μπάνιο αμέσως, ανοίγω τη συσκευασία λες και είχε μέσα αυγά –ε, αυγά δεν είχε, αλλά για αυγά θα μιλούσε, για το μικρό μου αυγουλάκι–, διαβάζω τις οδηγίες με τόση προσοχή, που, αν διάβαζα το πώς θα έπρεπε να αποπλίσω πυρηνική βόμβα, τόσο συγκεντρωμένη δεν θα ήμουν, πλένω χέρια –εντάξει, δεν συνεχίζω τις ανατριχιαστικές λεπτομέρειες– και το αφήνω πάνω στο νιπτήρα να «γίνει». Αν εμφανιστεί κόκκινη γραμμή και στις δύο θέσεις, είστε έγκυος. Αν όχι, όχι. ΠΡΟΣΟΧΗ, μην το μετακινείτε. Ε, πού να το πάω, μαντάμ, βόλτα να κρυώσει; Αν σας φαίνονται αμήχανες ανοησίες αυτά που γράφω, σας πληροφορώ πως έτσι ακριβώς ένιωθα. Αμηχανία, αγωνία, σιγουριά, νευρικότητα και τρόοοοομο! Καλό τρόπο, εννοείται. Γιατί βαθιά μέσα μου ήξερα, γνώριζα, ήμουν σίγουρη. Περνούν τριάντα δευτερόλεπτα, το πολύ, το πιάνω στα χέρια μου, το κοιτάζω, τσουπ, δύο κόκκινες γραμμές, και αμέσως το αφήνω στη θέση του. Λιποθυμώ για λίγο χωρίς να λιποθυμήσω, του ρίχνω άλλη μια ματιά και ανοίγω την πόρτα του μπάνιου.

 Τη στιγμή που του το είπα. «Μα τι κάνεις τόση ώρα εκεί μέσα;» με ρωτάει ο Γ., που δεν ξέρει ούτε κατά διάνοια τι τον περιμένει. «Τι να κάνω» του λέω. «Τίποτα, αγάπη μου. Όλα καλά. Κάθεσαι;» τον ρωτάω πλησιάζοντας, ενώ βλέπω πως κάθεσαι. «Κάθομαι» μου λέει. «Τι θες, να σηκωθώ;» «Όχι, να κάτσεις» του απαντάω και του το ξεφουρνίζω με τη μία, ξερά, σταράτα και τσεκουράτα. «Γ., είμαστε έγκυος» του λέω και λιποθυμάω για δεύτερη φορά χωρίς να λιποθυμήσω. «Α, ωραία» μου λέει και συνεχίζει να σερφάρει στο ίντερνετ, ίσως να έκανε και κλικ στη σελίδα «μόλιξέμαθαπωςθαγίνωπατέρας.com», κοιτάζοντάς με και γελώντας. Όχι, δεν νευριάζω, δεν πανικοβάλλομαι, δεν θυμώνω. Ξέρω, κατανοώ και τρελαίνομαι με την αντίδρασή του. Εκείνο το λεπτό τον ερωτεύομαι ξανά. Γιατί κρύβει με ένα γοητευτικό τρόπο τη χαρά του. Και τον πανικό του. Όπως έκανα κι εγώ όταν του το είπα. Είμαστε πάτσι. Μα και οι δύο πετάμε στα ουράνια από χαρά, με τον τρόπο να κόβει βόλτες δίπλα από το σύννεφό μας.

 Τη στιγμή που το είπα τηλεφωνικά στις μεγάλες μου αδελφές και άκουγα από μέσα την εφτάχρονη ανιψιά μου να τρελαίνεται από τη χαρά της.

 Τη μέρα που πήγαμε στο γιατρό για τον πρώτο υπέρηχο. Ήμουν 4 εβδομάδων και 6 ημερών. Αυτό κι αν είναι σοκ. Ανατροπή. Ψυχεδέλεια. Απροσδόκητο. Μεγαλείο. Ο γιατρός κοιτάζει τα αποτελέσματα της β χοριακής. Το επιβεβαιώνει και δείχνει τη χαρά του διακριτικά, μου λέει «συγχαρητήρια» –κουβέντα που δεν ξέρω αν μπορώ ακόμα και τώρα να καταλάβω γιατί τη λένε– και συνεχίζει: «Πάμε μέσα να σε δούμε λίγο». «Να με δείτε, γιατί να μην με δείτε; Αλλά θα δούμε κι εμείς κάτι;» Κάνω χιούμορ, αλλά βαθιά μέσα μου τα έχω παίξει. Εντελώς.

 Τη στιγμή που το βλέπω για πρώτη φορά στη ζωή μου. Με

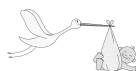
«υπερηχογραφεύ» ο γιατρός –οι φίλες μου οι επιμελήτριες θα φρίζουν με αυτήν τη λεξιπλασία– και τον ακούω να λέει, ενώ δεν βλέπω τίποτα: «Να το, να το, είναι πολύ καλά. Εδώ είναι και το αμνιακό υγρό, δείχνει να έχει ενταφιαστεί καλά, μα θα πάρεις και τις ορμόνες σου, για να το βοηθήσουμε ακόμα περισσότερο. Να το, το βλέπεις; Μπράβο, Χριστίνα, καλή εγκυμοσύνη σου εύχομαι».

 Οι πρώτες απορίες –τι είναι ο ενταφιασμός και τι το αμνιακό υγρό και γιατί ορμόνες;– από την προηγούμενη σκηνή σε συνδυασμό με μια εξωφρενική αίσθηση ευτυχίας που μου γεμίζει τα σωθικά και με ποτίζει από την κορυφή μέχρι τα νύχια, χωρίς να καταλαβαίνω το παραμικρό. Αλλά μιλάμε για μπλοκμπάστερ ευτυχία. Σπάει ταμεία. Πιάνω το χέρι του, του άντρα εννοώ, όχι του γιατρού, αν κι εγώ σε όλα τα επόμενα υπερηχογραφήματα έπιανα και το χέρι του γιατρού. Πιάνω το χέρι του και κοιταζόμαστε σαν να είδαμε ηλιοβασίλεμα στη Σαντορίνη πρωί, κάτι τόσο μοναδικό και απίστευτα πιστευτό.

 Το επόμενο πρωί που βγαίνω έξω. Έχω την εντύπωση ότι το ξέρουν όλοι, όλη η γειτονιά, όλοι στους δρόμους, όλοι στη δουλειά, κι εγώ χαμογελάω σαν την Ελισάβετ της Αγγλίας που φοράει το πιο κακόγουστο καπέλο της καριέρας της και περνάει με την άμαξα από την πλατεία Πικαντίλι χαιρετώντας τους υπηκόους της. (Ο περιπτεράς μου με ρώτησε αν τη θέλω τελικά αυτήν τη σοκοφρέτα, γιατί την κρατάω τόση ώρα και δεν την πληρώνω...)

Κρουαζιέρα θα σε πάω...

Εντάξει, όχι ακριβώς κρουαζιέρα, αλλά ένα υπερατλαντικό ταξίδι θα το κάνουμε. Στ' αλήθεια. Είμαι μόλις ενάμιση μηνός και θα τον πάρω μαζί μου –ε, ναι, δεν γίνεται να μην τον πάρω– στο Μα-

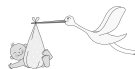

ϊάμι. Φυσικά και ρώτησα το γιατρό μου, που μου είπε να το κάνω, αρκεί να είμαι προσεκτική. Να μην κουράζομαι πολύ και να μην σηκώνω βάρη. Σιγά, αν εξαιρέσουμε ότι το ταξίδι είναι 16 ώρες, κατά τα άλλα γιατί να κουραστώ; Ο Γ. έχει πολύ άγχος, ανησυχεί, αλλά δεν μου λέει και «όχι». Αν δεν ήθελε να πάω, φυσικά και θα τον άκουγα. Είναι ένα ταξίδι μισό business, μισό pleasure. Αφορά το *48 hour film project*, ένα φεστιβάλ ταινιών μικρού μήκους όπου παίζονται όλες οι νικητήριες ταινίες όλων των χωρών του κόσμου που παίρνουν μέρος. Εφόσον λοιπόν κέρδισε η ομάδα μου, εδώ στην Ελλάδα, και είμαι καλεσμένη, λέω να πάω. «Με ένα μωρό στην κοιλιά, θα κάνεις τέτοιο ταξίδι;» με ρώτησαν πολλοί. Και μάλλον με υφάκι απαντούσα «ναι». Αν όμως με ρωτούσαν τώρα, αφού έχω γεννήσει, ειλικρινά δεν ξέρω αν θα το έκανα. Όχι γιατί υπάρχει κίνδυνος, αλλά να, ένιωσα τέτοια ανασφάλεια τόσα μίλια μακριά, που γέμισα άγχος και στρες. Μόλις πάτησα το πόδι μου –και για να είμαι ειλικρινής απογοητεύτηκα από τη συγκεκριμένη πόλη–, άρχισα να σκέφτομαι διάφορα άσχημα: κι αν πάθω κάτι, κι αν μου συμβεί το παραμικρό, κι αν το έμβρυο δεν νιώθει καλά; Κι αν, κι αν, κι αν; Κι έτσι πήγα για ευχαρίστηση, αλλά μου βγήκε η ψυχή. Αλήθεια.

Δεν είναι ότι το μετάνιωσα, αλλά δεν θα ήθελα να είχε κυλήσει έτσι. Τόσο αγχωτικά εννοώ. Πάντως, τώρα πια, θα έχω να του λέω πως από την κοιλιά μου κιόλας τον πήγα ταξίδι στην άλλη άκρη του Ατλαντικού. Πάντα κάτι μένει.

(Μην μας) πείτε τη γνώμη σας

Αν είναι να ακούσεις πολλές και διαφορετικές γνώμες από διάφορες –ακριβώς, σε αυτή την κατηγορία παίζουν μόνο γυναίκες– κατά την εγκυμοσύνη σου, θα τα ακούσεις τώρα. Και ιδίως τον πρώτο με δεύτερο μήνα, που έχεις και αυτό το ψαρωμένο ύφος του

άντρα που μπαίνει πρώτη μέρα στο στρατό και ο επιλοχίας τού λέει πως το βράδυ θα κάνει γερμανικό νούμερο, και αυτός ψάχνει σε τηλεφωνικούς καταλόγους να βρει ένα τέτοιο. Οπότε –που λέει και η μάνα μου– αυτό το ύφος της πρωτάρας το εκμεταλλεύονται πολλές και για πολλούς λόγους. Αν σου αρχίσουν κάποια από τα παρακάτω, χαμογέλα, κούνα συγκαταβατικά το κεφάλι και φύγε μακριά. Ιδίως αν ήδη έχεις συμβουλευτεί το γυναικολόγο σου. Όχι, δεν είναι κακές, ούτε αγενείς. Ίσα ίσα. Απλώς δεν χρειαζόμαστε πολλούς συμβουλάτορες. Έχεις αυτούς που πρέπει. Για πάμε:

👶 Τι; Επιτρέπεται έγκυος γυναίκα να βάφει τα νύχια της; Και κόκκινα; Τς, τς, τς!

👶 Πώς; Θα ταξιδέψεις με αεροπλάνο; Τι; Θα πας στο Μαϊάμι; Τι; Και θα πας μόνη σου;

👶 Να κάνεις πολύ σεξ, κάνει καλό.

👶 Να μην κάνεις καθόλου σεξ, κάνει κακό.

👶 Βγήκε η ρίζα στα μαλλιά σου; Δεν πειράζει, έτσι κι αλλιώς δεν κάνει να τα βάψεις στην κατάσταση σου.

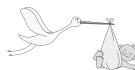
👶 Δεν σε πιστεύω. Ακόμη να διώξεις τις γάτες από το σπίτι; Μα έγκυος με γάτες; Ποπό, δεν φοβάσαι μην κολλήσεις τίποτα;

👶 Να τρως ό,τι σου 'ρχεται στο μυαλό. Μην στερηθείς. Τρως για δύο τώρα.

👶 Να μην τρως ό,τι σου 'ρχεται στο μυαλό. Πρέπει να στερηθείς. Δεν τρως για δύο. Τρως για μία. (Κάποια θα δώσει ένα «X», δεν μπορεί!)

👶 Έκανες εξέταση για ζάχαρο; Όχι; Μα πρέπει, αφού έχει ο πατέρας σου. (Πρέπει, αλλά όχι επειδή έχει ο πατέρας μου.)

👶 Ε, αστυνομίαα!... Μαζέψτε την, πίνει μπίρα/κρασί και είναι έγκυος. Καλέστε και τον εισαγγελέα ή έστω τους «Νόμος και Τάξη». Καλά, δεν σου έχουν πει ότι δεν κάνει;

 Μιλάς στο κινητό; Μα δεν πρέπει. (Στο μεταξύ, αυτή σε έχει πάρει στο κινητό ενώ ξέρει ότι είσαι έγκυος, άρα ξέρει και αυτό που σου λέει να μην κάνεις.)

 Περιμένεις παιδί και δεν έχετε παντρευτεί ακόμη με τον Γ.;... Τι; (Όχι, γι' αυτό δεν έχω συμβουλευτεί γιατρό, μα δεν πέφτει λόγος σε κανέναν. Αν κάποια από εσάς είναι σε ανάλογη θέση και σας την πει κάποια που το παίζει φίλη, απαντήστε της: «Ναι, δεν έχουμε παντρευτεί γιατί το παιδί δεν είναι δικό του. Είναι ενός φίλου του!».)

Το πιο δύσκολο που τελικά είναι το πιο εύκολο

Όταν έμαθα πως ήμουν έγκυος, σάστισα... Ήταν μια τρομερά παράξενη στιγμή, που κυρίως δεν καταλάβαινα τι επρόκειτο να γίνει παρά καταλάβαινα. Τότε λοιπόν η δεύτερη, τρίτη σκέψη μου ήταν: Πώς θα κόψω το τσιγάρο, Θεέ μου; Αν είσαι καπνίστρια και έγκυος, ξέρω πόσο με νιώθεις, οι άλλες ξέρω πόσο με περιφρονείτε, όμως ψέματα δεν θα πω. Αυτό σκέφτηκα. Και πανικοβλήθηκα. Και άναψα αμέσως τσιγάρο. Μα ήταν ένα από τα τελευταία μου. Χωρίς κόπο, τρέλα, πανικό, πόνο, το τσιγάρο κόπηκε. Δεν το έκοψα. Απλώς τελείωσε για μένα. Και να ήθελα να καπνίσω, όταν το έκανα, δεν μου άρεσε καθόλου. Μου έφερνε ναυτία, εμετό. Μου μύριζε απαίσια, το σιχάθηκα, ειλικρινά. Και από την άλλη, δεν γινόταν αλλιώς· εννοώ δεν υπήρχε άλλη σκέψη, δεν υπήρχε τίποτε άλλο. Μόνο αυτό: να καπνίζει αυτό το πολύτιμο ον που έχω μέσα μου; Δεν παίζει. Το έκανα χωρίς να το σκεφτώ. Και σ' το εύχομαι, με όλη μου την καρδιά, να συμβεί και σ' εσένα τόσο εύκολα. Μα ακόμα κι αν δεν θα σου είναι εύκολο, κάνε τα πάντα και κόψ' το.

Άσχημο όνομα για βασίλισσα

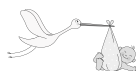

Αυτό το διάστημα είναι... πώς να το πω; Λίγο περίεργο, κάπως συγκεχυμένο, κάπως συγκεκριμένο, λίγο απ' όλα, λίγο από τίποτα. Είναι αρχή ακόμη, και αυτό πάντα είναι κάπως μπερδεμένο.

Εγώ, ας πούμε, που πάντα είχα ένα ελαφρύ φουσκωματάκι λόγω πεπτικού, «σήκωσα» κοιλίτσα από τον δεύτερο κιόλας μήνα, σε σημείο που με καταλάβαιναν όλοι πια. Μα όλοι!

Η βασίλισσα όμως αυτό το διάστημα, δηλαδή όχι απλώς βασίλισσα, αλλά απόλυτη μονάρχης, είναι η αυτής μεγαλειότης η Αναγούλα. Πολύ άσχημο όνομα για βασίλισσα, δεν νομίζετε; Με ανθυπασιπιστές τα σάλια, ξινά και θυμωμένα, κυρία της αυλής την τάση για εμετό, μα χωρίς ποτέ εμετό, και στρατηγό της βασίλισσας την τρελή βουλιμία που αναπτύσσεται με ιμπεριαλιστικές διαθέσεις και αρχίζει να καταλαμβάνει το κάστρο. Αυτό ήταν και το πιο τρομακτικό για μένα.

Πάντως, γενικά, καλό θα ήταν να μην τρελαίνεσαι κι εσύ. Αν η βουλιμία σε έχει καταλάβει κι εσένα, άσ' τη να το κάνει. Όσο κατάρφες να αντισταθείς, το κατάφερεις. Μην τρελαθούμε κιόλας. Απλώς να έχεις στο νου σου πως όσο πιο πολλά πάρουμε, τόσο

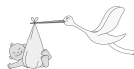

πιο δύσκολα θα φύγουν μετά. Θα φύγουν όμως. Οπότε, κάτσε και απόλαυσέ το.

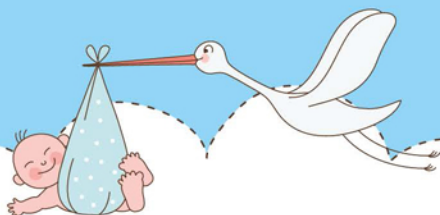
Δεν τρώγεσαι με τίποτα...

Και εξηγούμαι: Το βάρος μου πάντα κυμαινόταν μεταξύ 52 και 57 κιλών. Μα αυτό δεν είναι το θέμα. Η όρεξη που με κατέλαβε από τις πρώτες κιόλας μέρες ήταν εντελώς αλλόκοτη και άγνωστη για μένα. Κι έτσι μέσα σε ελάχιστες εβδομάδες είδα για πρώτη φορά τη ζυγαριά να δείχνει νούμερο που αρχίζει από έξι. Το πρόβλημα βέβαια δεν ήταν ότι πάχαινα –αλίμονο, έγκυος ήμουν–, αλλά ότι πάχαινα πολύ σύντομα.

Διαβάστε τη συνέχεια στο βιβλίο.

Κορίτσια, θα γίνω **μάννα!**

Είμαι έγκυος. Οπότε, να τι σκέφτηκα: Θα κρατήσω τα χο-
ντρά –σαν γεμιστά– βιβλία, γιατί μου είναι απαραίτητα, μα
θα έχω και κάτι πιο ελαφρύ. Για μετά το φαγητό. Ίσως
καμιά φορά και για πριν. Μα το θέλω για να χαμογελάσω.
Να πάρω μια ανάσα. Να δεχτώ πόσο φυσιολογικό είναι
αυτό που μου συμβαίνει. Να το αντιληφθώ σαν θαύμα, όχι
σαν ιατρικό θέμα, και να το θαυμάζω κάθε στιγμή. Περι-
μένω να γεννήσω ένα παιδί. Ας μάθω και ας γελάσω μαζί.
Αυτό θέλω και αυτό χρειάζομαι. Μπορώ να το έχω;

Μπορείς, αφού το νιώθεις, σκέφτηκα. Και να, εδώ, μιλάω με λέξεις για
όλα αυτά. Γράφω όσα θέλω να διαβάσω. Από ανάγκη και με πάθος. Μα
πάνω απ' όλα γιατί αυτό θα ήθελα να έκαναν και για μένα τώρα που
είμαι έγκυος. Κι αν το κάνω για σας, το κάνω και για μένα. Και γι' αυτό
σας το αφιερώνω. Γιατί, χάρη σ' εσάς, χάρη στη δική σας σκέψη, τα
κατάφερα και το έγραψα. Με έναν τρόπο διαφορετικό από τον προφα-
νή, το «γέννησα» και νιώθω πολύ τυχερή που μπορώ να το μοιράζομαι
μαζί σας...

www.minoas.gr

[www.facebook.com/
minoaseditions](http://www.facebook.com/minoaseditions)

9 786180 201598
ISBN 978-618-02-0159-8

ΚΩΔ. 32078